

НЕМОЈ НИШТА НА СИЛУ

Немој ништа на силу
Пусти нек све тече
Бол почиње кад се ране залече

Немој ништа на силу
Мируј да би чуо два водена тока
Свуда нас околно завера чека
Бекству не веруј ни гласу крвотока

Немој ништа на силу
На месту шуме будуће је пепелиште
Ослушни како се руши светлост у амбисе
Како у капи ћутне мотајне муње вриште

ШУМА

Уврнути слух. Звона зауздана.
Треба отићи на другу страну
И чекати излазак звери.

Заспало беспуће. Храна ваздуха,
Има је, а нигде се не види.
Пуне се електрицитетом зглобови
Залуталих путника.
Нико не одустаје од своје намере.

Базам низ неомеђени слив ветра.
Дозиви гласова нечујних воде ме до раскришћа.
Смола и мрави. Нема моје руке.

Тече вода, напетост тела спава.
Шума је неизвеснија од сваке књиге.
Невидљиви ехо ме у круг обиграва.

ПОХВАЛА УПОРНОЈ ВОДИ

Простор и воде, — једна цела отаџбина
Омамна ко религија за пустињака.
Циљ коме идем. О, водо, ковачи у теби тутње.
Пристајем на путовање. Вода је најбољи знак
Од ког се лепо може научити будућност.
У води спава злато каравана, лозинка Сахаре,
На Копанику где сам будан сневао
Вода је епохално откриће.
Воде протичу на биоскопском платну
Воде довршавају наше немуште приче,
Добрављена вода враћа ударцем у чело,
Договорени ред са водом спас је за отсутне.

Спавам испод војничког ђебета,
Вода ме дели од седмоглаве аждаје.
Шанац дубоко ископан, као у епу,
Довољан да спречи и прелет птица,
У њега пада пламена стрела —
Мисао непријатеља уперена у моје срце.

Град у који никада нисмо стигли
Огледа се у води. Воде завичаја,
Моја мајка је знала поименце.
Ни једно име без разлога,
Добре воде звала је именима деце.

Не, не вреди кротити силовитост
Којом вода скрива своју нежност.
Бацам звона озлоглашена
Да умру у ромору потока.
Хвала ти упорна водо,
Хвала за утеху пред тешко искушење.